

FİKİR PEREST

Fikir, Sanat ve Edebiyat...

SAYI 30 OCAK 2022

30.sayı
Ocak/2022

fikirperestdergi.com

Dilayda

Ey Türk Gençliği,

Birinci vazifen, Türk istiklâlini, Türk Cumhuriyetini, ilelebet, muhafaza ve müdafaa etmektir. Mevcudiyetinin ve istikbalinin yegâne temeli budur. Bu temel, senin, en kıymetli hazinendir. İstikbalde dahi, seni, bu hazineden, mahrum etmek isteyecek, dahilî ve haricî, bedhahların olacaktır. Bir gün, istiklâl ve cumhuriyeti müdafaa mecburiyetine düşersen, vazifeye atılmak için, içinde bulunacağın vaziyetin imkân ve şerâitini düşünmeyeceksin! Bu imkân ve şerâit, çok nâmüsait bir mahiyette tezahür edebilir. İstiklâl ve cumhuriyetine kastedecek düşmanlar, bütün dünyada emsali görülmemiş bir galibiyetin mümessili olabilirler. Cebren ve hile ile aziz vatanın, bütün kaleleri zaptedilmiş, bütün tersanelerine girilmiş, bütün orduları dağıtılmış ve memleketin her köşesi bilfiil işgal edilmiş olabilir. Bütün bu şerâitten daha elîm ve daha vahim olmak üzere, memleketin dahilinde, iktidara sahip olanlar gaflet ve dalâlet ve hattâ hıyanet içinde bulunabilirler.

Hattâ bu iktidar sahipleri şahsî menfaatlerini, müstevlilerin siyasi emelleriyle tevhit edebilirler. Millet, fakru-zaruret içinde harap ve bîtap düşmüş olabilir.

Ey Türk istikbalinin evlâdı! İşte, bu ahval ve şerâit içinde dahi, vazifen; Türk İstiklâl ve cumhuriyetini kurtarmaktır!

Muhtaç olduğun kudret, damarlarındaki asîl kanda, mevcuttur!

FİKİR PEREST

2017 senesinde başlattığımız "Geleceğimiz Kitapta" adlı köy okullarına kütüphane kurma projemizi 2 yıldır sürdürürken ülkemizdeki genç yazarların ülkesine seslenmesi için 2019 Ağustos ayı itibariyle Fikirperest Dergi olarak karşınızdayız. Amacımız gençlerin hislerini bu dergi vasıtasıyla yazıya dökmesidir. Keyifli okumalar dileriz.

Yazarlarımız

Rukiye Baştürk
Tuğba Bademci
Özge Yumuşak Mert
Beyda Topan
Şüheda Bice
Hatice Çemrek Güler
Buse Çiğil
Asya Alin Arslan
Merve Kakıcı
Mehmet Ali Keskinliç
Emine Selcan Ayaz
Serpil Uysal
İsmail İğdeli

Sizden Gelenler

Rukiye Baştürk
Büşra AYRANCIOĞLU
Metin Serhat DAVUL

Editörlerimiz

Merve KAKICI
Meryem ÇAYCI
Özgür AKTAŞ
Sinem ULUDAĞ

Kapak İllustrasyon

Dilayda TURGUT

Tasarım

Bekir ÖZDEMİR
Buket DİL
Mehmet Akif YARDIM
Sıla ERGÜN

Sesli Dergi

Büşra AYRANCIOĞLU

Web Tasarım

Emre KIDIR

İletişim

Bengü KURU
Büşra AYRANCIOĞLU
Sevgi YÜKSEL
Sıla Naz KALENDER

2019 yılında ülkemizin gençlerinin isteklerini dile getirmek için oluşturulan Fikirperest Dergi' de siz de yazmak isterseniz bizimle mail yoluyla iletişime geçebilirsiniz.

30. sayı

Ocak/2022

fikirperestdergi.com

▶ Fikirperest Dergi

📷 @fikirperestdergi

fikirperestdergi@gmail.com

Geleceğimiz Kitapta

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından köy okullarına kütüphane projesi bugün itibariyle ulaşmıştır. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

▶ Geleceğimiz Kitapta

📷 @geleceğimizkitapta

K A R

90'lı yıllarda her ilkokul sınıfının duvarında mevsimleri gösteren bir pano olurdu. Bu panoda sonbahar dökülen sarı yapraklarla temsil edilirken kış, kardan adam ve kartopu oynayan çocuklarla anlatılırdı. İlkbahar ise yeni açan çiçeklerle ve yapraklarla yansıtılırken bize, yaz denize giren çocukları resmederdi. Benim yaşitlarımın gözünün önüne gelmiştir bu tablo. Ne kadar doğal ve tekdüze değil mi? Tüm Türkiye'de mevsimler böyle miydi peki? Hepimiz aynı iklimi yaşayıp aynı hava koşullarında mıydık? Gerçekler hiç de tablo gibi değildi. Mersin'de dökülen sarı yaprakları göremezsiniz ya da karda oynayan çocukları. Erzurum'da da denize giren çocukları seyredemezsiniz. Türkiye'nin üç tarafı denizlerle çevrili ama sadece yirmi sekiz ilinin denize kıyısı vardır. Geri kalan elli üç ilin denize kıyısı yoktur. (Milliyet, 2021) Bu tablo yetmezmiş gibi bir de Hayat Bilgisi kitabında yer alan bir metni hatırlıyorum. Üzerinden yirmi beş yıl geçmesine rağmen hiç unutmadığım ve hala anlamlandıramadığım bir metin.

“Karda nasıl oynanır?”

“Kartopu oynarken kartopunun içine taş koymayın!”

Bu cümleyi hiç unutmuyorum. Sevgili okuyucu, bu cümle size sıradan gelebilir. Size çok mantıklı ve her Hayat Bilgisi kitabında yer alması gereken bir cümle olduğunu düşünebilirsiniz. Yalnız benim için öyle değil! Neden biliyor musunuz? Ben bu cümleyi okurken hayatımda hiç kar görmemiştim de bu yüzden. Bu nedenle çivi yazısı gibi kazındı hafızama. Kar görmemiştim çünkü Mersin'de kar yağmaz. Mersin'de kar sadece yüksek yaylalara ve Mersin'in dağlarına yağar. Oraya da gitmek için arabanızın olması gerekir. Ben ve benim sınıfımdaki bana benzer öğrenciler hayatlarında hiç kar görmemişken kar oynarken yapılacakların listesini ezberledik. Bu cümle eğitim sistemimizin ufak bir özeti. Eğitim sistemimiz eşitlik ilkesine önem vermeye çalışırken adalet duygusunu gözden geçiriyor. Hepimize aynı kitaplar okutuldu, hepimizin duvarlarında aynı panolar asıldı, hepimiz aynı şiirleri ezberle-

dik, aynı şarkıları söyledik. Tüm Türkiye aynı okul üniformalarını giydik, eşittik ama sistem adaletli değildi.

Tüm Türkiye'nin iklimi aynı değilken neden tüm okullar eylülde açılıp haziranda kapanır. Bazı şehirlerde yaz ayları kış aylarına göre daha elverişli değil midir eğitim için? Batıda kar yağdığında tatil olan okullar, Erzurum'da hiç olmadı mesela. Eğer ayları değiştirsek belki Erzurumlu çocuklar daha uygun koşullarda gidecek okullara. Bunlar on yıllık bir öğretmenin naçizane fikirleri.

İçimde taşıdığım adalet duygusundandır ki her öğrencim çok özeldir benim için. Derslerim de akışkandır. Her ders her sınıfa, sınıfın içindeki öğrencilere göre şekil alır. Öğrencinin ilgisini çekmezse anında sistem değişir. Benim derslerim sahne

şovları gibidir. Hem ben hem öğrenciler eğlenip yeni bir şeyler öğrenir. Yanlış duymadınız! Ben de her dersimde yeni şeyler öğreniyorum. Öğretmen olduğum gün dedim ki "Benim derslerim o duvarda yıllarca asılı duran tablo gibi olmayacak. Her hafta değişen öğrenci panosu gibi olacak ve içindeki tüm çalışmalarını öğrenciler yapacak. Ben hayatlarında kar görmemiş çocuklara kar topu oynamanın kurallarını anlatmayacağım. Ya kar yağdıracağım o sınıfa ya da o sınıfın çocukları her ne yapıyorsa kışın, onu beraber yapacağız!" Mersin'de kışın çocuklar sinemaya gidiyor, bahçede oyun oynuyor bazen, arada yağmurda ıslanıyorlar. İşte ben hepsinde varım hem de öğrencilerimin yamacında.

Tuğba BADEMCI

KAPİ EŞİĞİ

“Bütün dağları tepeleri aşmışım da kapının eşindeki taşa takılıp düşmüşüm gibi” sözü içimde de düştüğüm kapılar gibi çoğu zaman hayatı anlatır. Ömür onca çabanın sonunda o son adımda ulaşılacak eşığe gelince tepetaklak olmak gibi değil midir ?

Bir kapıdan girmemizle başlayan hayatımız yine bir başka kapıdan çıkarak sonlanır ve biz buna ömür deriz dilde! Bir kapıya doğarız, ilk göz kapımızı açarız usulca bize gönül ve ömür kapılarını açan ailemizle. Adım adım yaklaşır heyecanla ilk tuttuğumuz yerdir kapı kolları. Açıp kaçmak için fırsat kolladığımız da en çocuk halimizle, koşa koşa çıkıp

yine koşa koşa geldiğimiz o yuva kapısıdır günün sonunda. Zaman geçer, ömür akar o en güvenli kapıdan çıkar, bambaşka kapılarda buluruz kendimizi sonra. Bazı kapılara güvenmeyi, bazılarında da arkamıza bakmadan çıkmayı öğretir hayat bize. Kapı kapı dolaşmamız gerekir bazen, kendimizi ait hissedeceğimiz o huzurlu kapıyı bulmak için. Kimi kapılar yuva olur bize kimileri de imtihan. Kimi kapıları en sevdiğimizimiz açsın diye bekleriz kimilerini de keşke kimse açmasa diye... Bazılarında kapı dışarı ediliriz bazılarında da kapının önünde çiçeklerle karşılanırız. Bir kapı kapanırken biri de tam o anda açılmaya başlar önümüzde.

Ömrümüz gibi yüreğimizin de kapıları vardır. Kimini kırk kilit altında saklarken kimini alelade açık bırakır çıkarız. Gönlümüze misafir ettiklerimiz de bilir mi bu kapıların sırrını? Kimi çala çala gelir utana sıkıla kimi de paldır küldür pervasızca. Zamanla yerlerine tam uyan kapı pervazları gibi gönlümüze uyanlar geçer o kapıdan bazen de o kilidi aşınmış hâllerile gönlümüze bir türlü yerleşemeyenler, kapının önündeki eşikten bir adım öteye atlayamayanlar...

Kapılar da ömür gibi hep bir idrak hâli yaşatır. Her gün zihninde ve ruhunda açılan kapılarla başlarsın güne. Buna büyümek derler dilde, gönülde ise bir eşikten daha atlama hâli. Her an yeni bir oluş haliyle ya da aynı bilindik tekrarıyla... Gide gele, aç kapıyı yıpranır kapılar da ömürler gibi. Tam tükeneceği yerde anahtar deliğinden sızan bir ışık bulup ona tutunur insan çünkü ömür kapısında umuttan başka bir yol yoktur.

Yarın dediğimiz o senaryonun gereği, o anahtar deliğinden sızan ışıktaki umudu alıp yeni bir kapıya doğru yol almaktan geçer, her yeni gün! Katman katman açılan bir kapı gibi ömür de katman katmandır gönülde. Önünde gülleri de besler, yaban otlarını da... Bir bakmışsın güllük gülistanlık, bir bakmışsın çer çöp diken.

Kapılar kimleri saklar özünde, desenlerinde kimleri gizler? Ne hikâyelere şahitlik etmiştir gizli kapaklı ardında. Hangi gönül yarasını, hangi mucizeyi taşımıştır her yüze çarpılışında ve yeniden heyecanla açılışında. Bazen eşikte yıkılan bir gönül yorgunu, bazen kapılara sığmayan mutluluk sarhoşu...

Bir derviş olup ömrünü bir kapı eşiginde geçirmek nasip edilmiştir kimi bahtı zengine, dört kapıdan edeple, hâl edinmeyle geçip hakikat kapısına ulaşma müjdesi verilmiştir. Kimi gönlü Yunus olana o kapıya odun taşımak nasip edilmiştir, kiminin de ömrünü o sevgilinin kapısında başını teslim etmek... Kimi güneş olmuştur Mevla'sına kimi güneşine binbir beyit... Kimi bir ömrü bir kuyuya feda edip geçmiştir yanından kimi kuyudan çıkan bir Yusuf olmuştur hâl diliyle ömrüne. Her iki dünyanın gayesi de bir olmuştur. Bir kapıdan içeri kabul edilmek. Kimine ikram olmuştur o kapılar kimine imtihan. İkrâm ile imtihan arasında geçer gider ömür kapısından böyle böyle insanoğlu.

Son bir kapı kalmıştır sevgiliye kavuşmaya son bir adım, uğruna sevinçlerden de hüznlerden de geçtiği o son durak. O son kapıda artık kimse yoktur yanında. Ömürde ne kadar kalabalıksa sağı solu, o kapıda yalnızlıktır yoldaşı. Bir gün açılmadığında çaldığı kapılar, duyulmadığında sesi, gök kubbede yeni bir kapı açılır ömrüne. O kapı açıldığında bu dünyada bir kapı da tam o anda kapanmıştır. Araftır hâli. Sonrası bir helalleşme... Hoş bir sada bırakmıştır girdiği kimi kapılar ardında kiminde de binbir kahır... Tüm gayretlerin sonunda girdiği o kapıda sükûnetle, minnetle karşılanmaktadır gönül dileği.

Biz senden razıydık sen de bizden razısındır temennisiyle girmek o kapıda nasiptir gönül erlerine. Ömrü heba etmeden geçtiyse şayet kapılardan o son kapı bize ikramdır, lütuftur, huzurdur... Heba edilmiş bir ömürle geldiyse kapısına şayet pişmanlık, gözyaşı ve hüzdündür.

DÜNYANIN KULAKLARI

“Dünyanın kulakları olsa ilk duyacağı ses ne olurdu?” diye sormuştu radyo spikeri konuğuna. Ya da tüm dinleyicilere mi sormuştu? Ayırt edemedi kadın. Yoksa sorunun muhatabı direkt kendisi miydi? Belki de spikeri sadece kadın duyuyordu. Sadece kadına sesleniyordu, “Merak etme anlıyorum ben seni.” diyordu belki ve keşke.

Kadın otobüs durağına geldiğinde elindeki Sonay marka sarı ışıldaklı radyosunu oturağın birine bıraktı. Yanına, diğer elinde tuttuğu, dolma gibi sıkı sıkı sardığı bebeğini dikkatlice oturttu. Zayıflamıştı sanki küçük kıızı önceden böyle tek eliyle taşıyamazdı. Kendisi de radyosunun ve bebeğinin arasındaki oturağa yerleşti, çantasından küçük bir kavanoz çıkardı. Kavanozun içindeki çorbadan özenle içirmeye başladı bebeğe, “Ye annem” diyordu bir taraftan. “Sen yedikçe bana gidiyor sanki.” Zira bebekler yedikçe, güldükçe, oynadıkça, yaşadıkça hep anneye giderdi. Bebek bir yerse anne iki yerdi. Bebek bir gülse anne kahkahalara boğulurdu. Bebek bir yaşasa doyamazdı yaşamalara anne, dünyadaki tüm insanlar adına yaşardı hayatı.

Otobüs durağının karşısındaki büfenin küçük penceresinden kafasını uzattı büfeci. Çikolataların, şekerlerin, sakızların üzerine kolunu dikkatlice koyarak köşedeki simitçiye seslendi. “Gelmiş yine bizimki.” Başıyla duraktaki kadını işaret ediyordu.

Kadın kendisine yönelen bakışları fark edince radyosunun sesini yükseltti. Daha yüksek sesle simitçiye tekrar seslendi büfeci “Bizimkine gelmişler yine!” Hemen ardından içindeki kötülükleri püskürten bir kahkaha patlattı. Simitçi mahçup bir gülümseme eşliğinde cevap verdi “Yapma abi! Yazıktır, uğraşma.” “Ne yazığı lan!” dedi büfeci. “Bize yazık bize. Geldiler çöktüler ülkeye. Şu hâle bak. Sonra da delirdim numaralarıyla dolan ortalıkta. Hem bak senden benden zenginler. Dün yoktu elindeki radyo, kim bilir kimden yürüttü de getirdi.” “Ne zararı var abi sana, geliyor oturuyor durağa, bekliyor bekliyor gidiyor.” Simitçi daha cümlesini bitirmeden anlamıştı büfeciye laf anlatamayacağını. Büfeci ağzının içinden ettiği küfürlerle yaslandığı yerden yavaşça çekti kolunu. Yavaşça çekti zira çikolatalarına, şekerlerine ve sakızlarına zarar vermek istemiyordu. Bir çikolatayı ezerse almazdı onu müşteri. Bir sakızın kutusu yamulursa yüzüne bakmazdı çocuklar. Elinde kalırdı malları, daha çok kazanaçağına daha az kazanırdı. Kazanırdı ama daha az kazanırdı. Niye daha az kazansın, enayi miydi? Bu dünya böyle dönüyordu, çözmüştü olayı. Bu büfe, büfenin arkasına özenle park ettiği arabası, büfenin kepenklerini indirip gecenin soğuşundan buğulanmış kilidi zar zor kitledikten sonra yorgun argın gittiği evi, eşinin binbir kavga sonucu aldıracağı yeni yemek takımları, bir duvarın yarısını kaplayan televizyonu... Sahip olduğu hiçbir şey armut gibi

DÜNYANIN KULAKLARI OLSA İLK DUYACAĞI SES NE OLURDU?

pişip düşmemiştii ağzına. Hiçbiri baba parası değildi. Hepsini eşek gibi çalışarak elde etmişti. Çalışmak ne kelime, sürünmüştü resmen. O yüzden şimdi öyle önüne gelene acıyarak çarçur edemezdi parasını. İhtiyaç sahibi ise çalışıp, giderecekti ihtiyacını. Ona bakarsan bu dünyanın ihtiyacı mı biterdi, herkes bir yerde ihtiyaç sahibiydi.

Simitçinin küçük bir merhamet kırıntısını vicdanı hazmedemeyen büfeci pencereden gelen sesle irkildi “Her zamankinden lütfen, bu arada bizim mama kabını göremedim.” Geçenlerde arka sokaktaki iş merkezinde çalışan bir müşterisi bir mama kabı bırakmıştı büfenin önüne. Neymiş, her gün oraya biraz ekmek, süt koyacakmış, çevrede çok fazla kedi varmış, açmış hayvanlar, iyilik böyle bir şeymiş, yazıkmiş. “Bana yazık, bana!” diye söylenmişti o zaman da. Ama “Ne iyi düşünmüştünüz,” demişti müşterisine. Müşteriyi kaybetmek olmazdı tabii. Ama üç gün dayanabildi kedilere. Üç gün dayanabildi kendi dışında herhangi bir varlığa iyilik yapmaya. Hem süt kaç paraydı haberi var mıydı o kadının? Hem o kedilerin pisliklerini kim temizleyecekti? “Sormayın valla nasıl çocuklar bunlar anlamıyorum. Hayır, mama kabından ne istediniz?” diye açıklamıştı kadına. Gecenin sabaha bağlandığı o günün karanlığında, büfenin ışıklarını yakmadan hemen önce, ayağına takılıp düşmesine sebep olan mama kabını binbir küfür eşliğinde depoya fırlatan kendisi değilmiş gibi eklemiştir “Çok değışti güzel mahallemiz çooook.” Kafasıyla yine duraktaki kadını gösteriyordu.

Radyo spikeri aynı soruyu tekrar ve tekrar soruyordu konuğuna ya da dinleyicilere ya da tüm dünyaya “Dünyanın kulakları olsa ilk duyacağı ses ne olurdu?” Duraktaki kadın bebeğine çorba içirmeye devam ediyordu. Bebeğin ağzından çenesine, oradan da kıyafetlerine akıyordu çorba. Bebek gözlerini kırpmadan, buz gibi bir surat, pespembe yanaklar ve hareketsiz bir vücutla duruyordu oturağın üstünde. Durakta bekleyenler oyuncak bir bebeğe çorba içirmeye çalışan kadını görünce fısıldaşıyordu kendi aralarında. Birkaç liseli genç sırt çantalarından çıkardıkları telefonla videoya çekmeye çalışıyor, durağın önünden geçip giden birkaç kişi manzara karşısında kayıtsız kalmayıp, geri dönüyordu. Radyodan çalan şarkının yüksek sesi eşliğinde tüm fısıltılardan çıkan ortak karar netti “Deli galiba!”

Tüm fısıltılara inat kadın devam ediyordu: “Ye annem, ye güzel kızım. Sen yedikçe bana gidiyor sanki.” Zira bebekler yedikçe annelerine giderdi. Bebek bir yerse anne iki yerdi. Bebek bir yaşasa tüm insanlar adına yaşardı hayatı anne. Bebek bir ölse, annenin kıyameti kopardı. Bir apartmanın bodrum katında, küf kokulu bir evde, yırtık perdeler ardında, nemli bir yatakta bebeğinin cansız bedeniyle sabahlayan bir anneye dünyanın tüm çorbalarını verseniz de doyuramazdı artık bebeğini. Şehrin tüm duraklarında beklese de teker teker gelemezdi artık gül kokulu kızı. Radyo spikeri sorusunu sordu tüm dünyaya ama yalnızca kadın duydu “Dünyanın kulakları olsa ilk duyacağı ses ne olurdu?” Kendi kendine mırıldandı kadın “Dünyanın kulakları olsa, sağır olurdu.”

UMUTSUZLUĞUN ARDINDAKİ ENKAZ

*Aşk denilen bu enkazı asla kaldırmayın üzerimden,
Gözlerimden gözlerine doğru yayılan hasret dalgası bir başkasını da götürürse
Kimse anlamamalı silip atmalısın yüzündeki şaşkınlığı.
Serin sulara arınamayız günahlarımızdan
Aşk sarhoşluğu geçmez üzerimizden,
Ve ben zor tutunuyorum bu akıntıya teslim olmamak için
Ne önemi var zincire vurulanın
Ne önemi var ezkaza geçen bir ölümün.
Yaşam sığınaklarını boşaltın artık
Yaşanacak bir yarın kaldı mı?
Yalvarışlarınız artık tanrıya ulaşamaz.
Nefrete bata çıka yaşadığımız bu evrenin son yolcusuyuz,
Sizler kurtuldunuz zindanlarınızdan
Ben bir gece sevdanın kapısını çalarken.
Hata yaptım iğreti yaşadığım günlerde,
Seni sevdim,
Oysa seninle geçen saatler etmezdi kum tanesi.
Ben çakıllar doldurmak istedim avuçlarıma
Sonra kaleler yapmak istedim varlığından,
Şimdi çözmek istiyorum kördüğüm ipleri
Umutla beslediğim ruhum terk etsin beni.*

Buse ÇİÇİL

İLERİ DÖNÜŞÜM, GERİ DÖNÜŞÜM

“Karlar düşer, düşer düşer ağlarım.” şarkısı doksanlardan beri kulaklarımızdaki yerini korumaya devam ediyor da karlar eskisi gibi düşmeye devam etmiyor ne yazık ki. Bakmayın siz kar turizmi modasının yıldan yıla bir kartopu gibi büyüdüğüne. Çocukluğumuzda içine yatıp yuvarlandığımız karlardan eser kalmadı.

Dünyamıza düşen kar tanelerini küresel ısınma azalttı da hoşgörü, görgü gibi değerlerimizi ne azalttı? Atıkları geri dönüştürdüğümüz gibi insanları da iyi özelliklerine geri döndürmek mümkün olsa keşke. Keşke daha nazik olmaya gayret etseler keşke uluorta, bağıra bağıra küfür etmeseler. Sokakta sigaralarının dumanını savura savura gezmeseler de izmaritleri de etrafa saçmasalar. Bayrak, vatan diye mangalda kül bırakmayanlar yerlere çöp atmamanın, tarihi yapılara zarar vermemenin gerçek vatanseverlik olduğunu anlasalar. İşler istedikleri gibi gitmediğinde sağlık çalışanlarını dövmeseler, veliler öğretmenlerden hesap sorma ve onlara akıl verme lüksünü kendinde görmese. Keşke amcalar gençlere çıkar telefonunu demese. İnsanlar kuralları çiğnemeyi marifet sanmasalar. Kibarlığı zayıflık, çalışkanlığı saflık addetmeseler. Ne çok şey diledim değil mi? Benim bu gariban dileklerim gerçek olsa! O vakit dünya kar yağmış ütüsü bozulmamış dağlar gibi tertemiz ve kusursuz olur.

Aldığıyla, giydiğiyle, gezdiğiyle, yediğiyle sosyal medyada başkalarını etkilemeyi kendine amaç ve iş edinmiş olanlar her adımımızın dünyanın sonunu getiren bir darbe olduğunu hiç de umursamıyorlar. Alışveriş merkezlerini tıka basa dolduranlar ellerinde, üzerinde sıfır atık yazılı poşetlerle o devasa binalardan yürüyen ironi olarak çıkıyorlar. Cesur yeni dünyanın bilmem ne kuşaklarının amacı bulduğu her şeyi hızlıca tüketmek ve ardında çöp dağları bırakmak mı? Bana öyle geliyor ki bu hızlı tüketme alışkanlıklarımız, başkalarının hayatına olan meraklarımız, kıskançlıklarımız ve hırslarımız sanki ağızlardan hızla dökülen hoyrat kelimeler ve nobran davranışlara dönüşüyor.

Benim gibi; suyun çok akmasına, poşetlerin toprağı kirletmesine, pislik içinde olan nehirlere, hiç uğruna yok edilen güzelliklere dayanamayanlar için bu çağda ve bu toplumda olmak ne zor bir bilseniz. Alışveriş yaparken poşet istemiyorum dediğimde uzaylı muamelesi görüyorum mesela. Uzaylı mıyım bilmiyorum da karlar düşsün çirkinlikleri biraz olsun örtsün diye elimden geleni hep yapıyorum. Hoş gerçi kışı da hiç sevmem ya yaz insanıyım ben amma velakin dünyada her şey aksiyle anlamlı. Dönüşüm nereye onu çözemiyorum da Victor Ananias’a katılıyorum “Hayatın kendisi dönüşümdür.” Dilerim ki tohumlar fidana, çirkinlikler tersine dönüşsün.

Özge YUMUŞAK MERT

KAR TANEM

Kar taneleri aynı parmak izi gibi. Hiçbiri diğerine benzemiyor. Ne mutlu bir şey değil mi “Kar tanem” demek; sen biriciksin, başkasına benzemezsin anlamında söyleyen için. Kar tanem, nur tanem demenin anlamı kim bilir söyleyen için ne anlam ifade ediyordur. İçinde ne hissediyor ki kar tanem diyor, yani biricğim diyor. İşte kar tanesine yüklenen anlamlar bu kadar derin ve ebedi.

On dört yaşında bir çocuktum. Ankara’da kış, kış gibiydi. Mevsimler dört taneydi. İklim değişikliği henüz dünyamızın sorunu değildi. Kışı bir ayrı beklerdik. Her mevsimde olduğu gibi karın yağması, sabah kalktığınızda etrafın bembeyaz olması ayrı bir güzellikti. Hala da öyle. Gelin gibidir etraf, bembeyaz. Kar ile hava yumuşar, hastalıkların azaldığı, havanın temizlendiği düşünülür, “Kar yağsa da ortalığın gri kırılsa” diye konuşurdu büyükler. Rahmetli babam, “Kar toprağın yorganıdır” derdi.

Yazının girişinde on dört yaşında bir çocuktum diye başladığımda karla ilgili anılarım geldi aklıma. Mersinli ve Hataylı iki arkadaşım Ankara’ya okumaya gelmişlerdi. Yatılı okuldayız. Ankara’da kar yağışını ilk kez görüyorlardı. Dışarı çıkıp sanki gökyüzünden şeker yağıyormuşçasına avuçluyorlar, hayretle, neşeyle karla oynuyorlardı. O zamanlar, bu kadar seyahat olmadığı için ve ben Ankara dışına hiç çıkmadığımdan şaşmışım “Ne yapıyorlar” diye. Karın yağmadığı yer olur mu, görmeyen olur mu diye düşünmüştüm. Hala da var aslında kar görmeyen, mahallesinden başka semt görmeyen. Hatta en çok içimi acıtan ise Geleceğe Hazırlık Konferansları verdiğim Ankara Siteler’de ortaokul son sınıf öğrencisi bana “Ben Kızılay’a iyi hiç gitmedim, görmedim” demesi halen zaman zaman kulaklarımda çınlar. Ortaokul öğrencisi bir kar tanesi ve mahallenin yarım saatlik uzakta olan şehrinin en merkezi yerine hiç gitmemiş.

Kar yağarken kar tanelerinin düşüşünü seyretmek, avucunuza düşenin şekline bakmak, kartopu yapıp oynamak. Kardan adam yapıp mutfaktan havuç zeytinle burun, kaş göz yapmak, yoksa kömür parçalarından göz yapıp, evin çalı süpürgesini kardan adamın kolu olarak takmak. Kimin kardan adamı daha büyük

olacak yarışına girmek. Ellerimiz morarırcasına kardan adamla uğraşmak. Yokuş yerde tahtadan yapılmış kızakla kaymak, yoksa eski kornişlerinden kayak takımını yapıp kaymak, hatta arka arkaya kayıp hep birlikte devrilmek, kahkahalar atmak. Koşarak kayan abilere bakıp, “Acaba ben de onlar gibi kayabilir miyim?” diyerek hayran hayran bakmak. Evden en iyi kayan ayakkabıyı bulup giymek -onlar da genelde yazlık ayakkabılar veya spor ayakkabılardır- üşüye üşüye kaymanın keyfine varmak...

Çocukluğumda böyle mahallede profesyonel kayakçı gibi kayak yapınca daha sonra kayak takımları ile kaymak pek de zor olmadı. Ama o zamanlar herkes mahallesinde yokuş olan yerde kayardı. Telesiyej bacaklarımızdı. Aşağı on saniyede kayarsın yukarı üç beş dakikada çıkarsın. Pistler mahalledeydi, dağlarda değil. Bir de karın, kar sporunun gizemli, dinlendirici, ruha iyi gelen bir tarafı var. Kayak yaparken tüm kafanı boşaltıyor, deşarj oluyorsun. Ama mahallenizde yapın varsa eğimli küçük bir arazi. Daha kolay ve yakın. Şimdi mahallelerde kayan çocuklar göremiyorum. Geçen sene kar yağdığına görmüştüm, nasıl da mutlu olduğumu dün gibi hatırlıyorum. Durdum onların kaymasını uzun uzun seyrettim. Altına naylon alıp kayan, kızakla kayan birbirine çarpan çocuklar, neşeli kıpır kıpır...

Çocuk böyle büyümeli, doğa nedir yanı başında görmeli. İşte bana kar temalı yazı bunları çağırıyordu. Teşekkür ederim bu ayın konusunu “Kar” seçtiğiniz ve beni çocukluğumdaki mahalleme ve anılarıma götürdüğünüz için. Bu anıları ortak yaşadığımız, hatta farklı şehirlerde yaşadığımız, farklı yerlerde çocukluğumuzun geçtiği yaşıt arkadaşlarımla konuştuğumda benzer anılar olduklarını gördük. Hatta her konuştuğumuzda “Şaşırdık mı? Hayır, diye de birbirimize espri yaptık.

İşte “Kar tanem” deyince geçmişe bir yolculuk yaptım. Ama asıl aklıma gelen her insanın bir kar tanesi, her insanın biricik olduğu. Her insan, insan olduğu için değerli ve kıymetli, saygı duyulmayı hak ediyor. Sevmeyi sevmeyi hak ediyor. Ortaokul öğrencisi, o kar tanesi, yarım saatlik uzakta olan şehrinin en merkezi yerine gitmeyi hak ediyor.

Kar tanelerin saygın olduğunun, değerinin ve kıymetinin anlaşılması, çoğalması, kartopu olup büyümesi dileğiyle.

Sevgiyle ve sağlıcakla kalın kar taneleri.

Mehmet Ali KESKİNKILIÇ

SESSİZ ÇIĞLIK

Karanlık ve uçsuz bucaksız bir boşluğun içine çekilmenin bilmem kaçınıcı gecesiydi. Kollarını balkon demirine yasladı. Başını gökyüzüne doğru kaldırdı ve sonsuzluğun içinde kaybolur gibi yıldızları seyrederken bir yıldız kaydığını gördü. O an bütün bedeniyle irkildi. Kalbinin bir parçası koparılmış gibi hissetti ve açık kahverengi gözlerinden süzülen gözyaşını elinin tersiyle sildi. Bu kayan yıldız, günden güne yitip giden sabrını sanki tamamen alıp götürmüştü. Dayanacak gücü kalmadığını iliklerine kadar hissediyordu. Başını tekrar göğe doğru kaldırarak var gücüyle, kendisini ferahlatacak bir teselli aradı. Derin derin nefesler alırken ciğerlerine oksijen yerine metanet dolduruyordu sanki. “İnsanın kendini özgürce ifade edebilme ihtiyacını gidermek için kaç kelime yeterli olur?” diye düşündü ağlayarak.

Bilginin, düzenbazlık olarak algılandığı ve düşünebilen insanların varlığına savaş açıldığı bir gezegen. Cehaletiyle gurur duyan bir toplum, çatlak sesler olarak nitelendirdiği nahif, dürüst ve kültürlü insanları kendi usulünce susturmayı amaç edinmiş bir sistem ve onun, insanı çileden çıkararak pişkinliği devam ettiği sürece kelimelerin ve onları ifade etme şeklinin hiçbir önemi kalmıyordu. Bu durum, damarlarında akan kanı delirtmeye yetiyordu.

Bu duyguları, düşünceleri bir kişiyle dahi paylaş(a)mamıştı. Zaten nasıl yapabiliirdi ki? Yüreğindeki yangını haykırarak tüm dünyaya duyurmak, bacakları yorulana, nefessiz kalana dek koşmak... Ahh! Büyük bir mucize olurdu. Hem zaten ona temel ihtiyaçları dışında bir şey soran ve fikrini merak eden de yoktu. Belki bir fikri olduğunu bile aklının ucundan geçirmiyordu kimse.

Arsen. Ona bu ismi babası vermişti. Arsen: Kurtuluş, özgürlük demektir. Tek hayali ise tekerlekli sandalyeden kurtulmak, dilini ve kulaklarını özgürce kullanabilmektir. Arsen, isminin anlamını yaşamak, ona ulaşmak istiyordu ama ne yazık ki doğduğu günden beri ne adıyla seslenildiğinde duyabiliyor ne de ismini doya doya seslendirebiliyordu.

Sağır ve dilsiz olmak, insanlığın sorunuyken; insanlar, duyamayan ve konuşamayanların hangi dilde düşüncelerini merak ediyordu. Daha fenası, onların düşüncelerinin ve hislerinin olmadığına kanaat getirenler vardı. Herhangi bir dilde düşünmek şart mıydı?

Düşünceler ve hisler... Ruh toprağında, galibiyeti de mağlubiyeti de tatmış olan iki yaralı asker, birinin bir yeri ağrıdığına diğersinin de sancı çektiği ikiz kardeş gibiydi. Genelde o kardeşlerden biri şımartılır, diğeri garip bırakılırdı. Arsen, bu ayrımcılığa bir anlam veremiyordu. Ancak ikisi de doğru beslendiğinde ve dengeli bir şekilde bir arada bulunduğunda, insanlığın hamuru kıvamını buluyordu. En büyük sorunumuz da bu değil miydi? Dengede kalmak. Ölçüyü kaçırmadan yaşayabilmek!

Bu düşünceler zihnini rastgele karalanmış bir müsvedde kâğıt gibi bulandırırken saat gecenin üçü olmuş, Arsen'in gözlerine de yüreğine de ağırlık çökmüştü. Kimseyi rahatsız etmemek için beklemeye karar verdi. Annesi veya babası tesadüfen uyanırsa yardım isteyecekti. Onlara bir türlü kıyamıyordu. Koca dünyada tek varlığı anne ve babasıydı.

Saat epey olmuştu. Ne gelen vardı ne giden. Arsen, sandalyesinin tekerleğini çevirerek odasına doğru ilerledi. "Belki, belki bu defa başarabilirim belli mi olur?" diye geçirdi aklından. Yatağının yanında durdu, cesaretini toplamak için derin nefesler alıp veriyor, mütemadiyen tekrarladığı bu girişimin yine hüsrarla sonuçlanmasından korkuyordu. Ama sonuç ne olursa olsun, kararlıydı.

Bütün çabasına rağmen Arsen yine hüsrana uğramıştı. Yere düştüğü sırada kolunu incitmişti fakat yüreği kolundan daha fazla incinmiş bu nedenle kalp ağrısından başka bir acı hissetmiyordu. Bir adım atabilmenin ne kadar kıymetli olduğunu ömür boyu anlamadan dünyadan göçüp gidenler vardı. Asıl garip olan buydu.

Güneş doğana dek ağladı Arsen. Gün aydınlandığında gözyaşlarının sırlıklam ettiği halının üzerinde kaçınıcı defa yenilmişti, saymadı. Samuel Beckett'in bahsettiği gibi hep denemiş, hep yenilmişti ve yine deneyecek, yenilse bile her zamankinden daha iyi yenilecekti fakat asla pes etmeyecekti. Uyandığında daha güçlü olacağı için söz vererek, tıpkı bir bebeğin annesinin göğsüne sığınması gibi uykunun sıcaklığına teslim etti kendini.

Merve KAKICI

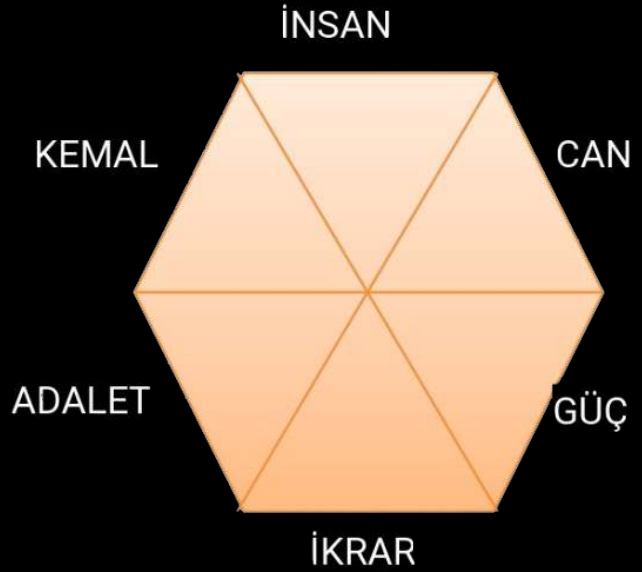
KUTUDAKİ SÜRPRİZ: BELİRSİZLİK

Akıp giden zaman mıdır, yoksa zamanın içinden geçen şehirler mi? Herkes ve her şey sustuğunda duyulan hangisinin sesidir? Irmak kenarına kurulan bir şehirde yaşıyorsanız, bu soruya cevap vermeniz pek de kolay olmayabilir. Her bakışınızda fikriniz değişir sonra yaşadığınız kararsızlıkla pes eder ve akışa teslim olmayı seçersiniz. Gerçekten de önemli midir hangisinin aktığını bilmek? Ya ikisi de akıyorsa ve bu yüzden karar vermekte zorlanıyorsak! Ya ikisinin de durduğu yerde akıp giden ruhlariysa. Adını koyamadığımız için mi tüm bu belirsizlik? Cevabını bulamadığımız ve dahî aşikâr olmadığımız bu belirsizlik mi içimizi kemiren?

Belirsizlik deyince iyi bir izlenim edindiğim hemen hemen hiç kimseyle karşılaşmadım. Bilmenin büyü-
süne kapılmış biri olarak ben de hep belirlili-
ğin peşi sıra gittim, bu bir tercih miydi? Öyle
olduğunu sanmıyorum. Daha ziyade herkesin
başlattığı akıma tutulup gitmekti. Belirsizliğin
efsunuyla tanışmam oldukça yeni, belki de
bu yüzden bu kadar rahat bir şekilde tutulup
gittiğimi itiraf ediyorum. Ardında gizlenen nice
sırlara vakıf olmak için korkusuzca atılmalıymış
insan belirsizlik denizine. Hani hep derler ya
“Yarına Allah kerim” diye. Çocukluğumuzdan
beri köy, kasaba, şehir demeksizin genç yaşlı
hepimizin dilindedir bu ifade. Ne dediğimizi
durup hiç düşünmemişiz. Biz an be an belirsiz-
likten kaçıp bildiklerimize sığındığımızı zanne-
derken aslında sığınağımız hep belirsizlikmiş.
Dikkatlice bakalım ifadeye bir daha, “Yarına
Allah kerim.” Yarın henüz gelmemiş, yani koca-
man bir belirsizlik. Bu belirsizlik içinde Allah’ın
yapacağı yardıma ve vereceği güzelliklere talip
olmak. Çünkü yarını bilmiyoruz ve bilmedi-
ğimiz bir zamanı kontrol edemiyoruz. Lakin onun ne vereceğini de bilmiyoruz, bu verilecek olanın ilk
karşılaşmada bizde oluşturacağı etkiyi de...

Zaman zaman şikâyet ettiğimiz pek çok sıkıntının uzun vadede bizim için ne kadar faydalı olduğunu görü-
rüz. Sonra da deriz ki “Ben nereden bileyim böyle olacağını!” Yine geldik mi bilmenin kapısına. Bilmediği-
miz her şey kötü ve tedirgin edici iken bildiklerimiz emin ve konforlu gelir. Hâlbuki “Belirsizlik devingen
bir şeydir. Kişiyi canlı tutar, uyanık olmasını sağlar... Belirsizlikten korkmayıp orada durmayı başarabilen
kişi sürprizlere ve yeni deneyimlere açılır.” (Tuğçe Isıyel, Ya Hiç Karşılaşmasaydık, s. 77).

Dikkat ettiniz mi hiç bilmiyorum ama hayatımızda gerçekleşen büyük kırılmalar hep belirsizliklerin ardın-
dan gelir ve kutudaki sürprizleri o zaman fark ederiz. Sonrası mı? Nisyan ile malul olan insan aslına uygun
davranarak, yaşadığı bu benzersiz deneyimlerin kırılma noktalarını unutarak, yani beşer olarak hayatına
devam eder. Beşerlikten insanlığa geçiş büyük bir yol alıştır. Yıllar önce izlediğim Yedi Güzel Adam dizisin-
de bu geçişi çok güzel resmetmişlerdi:

“İnsan çıtalya benzer, bildiğimiz uçurtmaya... İnsan doğar can kazanır. Büyür güç kazanır, gücünü ikra-
rından alır. İkrar, verdiği kararlardır. Eğer kararında adaletli ise erdemli olur. Adaletinde kemali bulursa
kâmil olur... Bunlardan biri eksik olursa çıtalya uçamaz, insan da kâmil olamaz. Kâmil olmayana da insan
denmez zaten beşer denir. Beşer ‘deri’ demektir, bildiğiniz deri, hani şu ayağımıza giydiğimiz yemeni gibi.
Ama o sonsuza dek yaşayamaz çünkü dayanıksızdır. İşte bu yüzden beşer hep şaşar, zayıftır çünkü. Ona
güç verecek, onu yaşatacak olan şey eksiksiz adaletle alacağı kararlardır. İşte o zaman insan olur.”
İçinde benim olmadığım hakkı gözetken bir adalet, her şeye ve herkese karşı. İyi ama ya sonrasında be-
nim adil davrandıklarım sırtımdan vurursa? Hoş geldin yeni belirsizlik eşliğim! Bu olasılık hep var hep de
olacak. Bir düşünsenize, hepimiz insan olmayı başarabilseydik dünya ne kadar sıkıcı bir yer olurdu. Neyin
mücadelesini verecektik o zaman? Lakin bana düşen yapabildiğim en iyisini yapmak, Don Miguel Ruiz’in
Dört Anlaşma kitabında dediği gibi “En iyi her an değiştiğinden yapabilirliğimin sınırları da her an yeni-
den çiziliyor. Ve ben sadece kendi yaptıklarımın sorumluluğunu alarak bunları kontrol edebilirim.” Can
Dostum Hatic’e’nin dediği gibi “Sadece kontrol edebildiklerine odaklan ve bunlarda neyi değiştirebileceğine
bak!” O hâlde hakkı gözeterek tesis etmeye gayret ettiğim adalette esas olan benim davranışlarım. Bugün
bildiklerim ve öğrenebildiklerimle attığım her adım beşeriyetten insaniyete yol almamı sağlarken yolun
nereye varacağını kontrol etmek beyhude bir çabadan ibarettir. Neden mi? Yarına Allah kerimdir.

Beyda TOPAN

KOMŞU KIZI

Otururken masadaki kalem elime değiverdi. Aydınlıkta aklıma gelmez bu kadar karanlıkta düşündüklerimi yazıvermek. Sokak lambasının ışığında bir kâğıt bir kalem yetiyordu düşüncelerimi aktarmaya.

Ortaokul son sınıfta yaşadığım bir olayı anlatmak istiyorum sizlere. Öksüz olan komşu kızı da orta ikiye gidiyordu o vakitlerde. Benden bir yaş küçüktü yani. Her gün birlikte okula gidip gelirdik. Öğlen eve giderken bazen acıkır çizi bisküviden alır ve eşit şekilde paylaşırdık. Bir tane artar onuda ikiye böler güle oynaya eve giden dik yokuşu çıkardık. Yine birgün okuldan eve giderken, sağlık ocağıyla aynı bahçede olan hastanenin önünde yol arkadaşım durdu. O yıllarda yapılan rutin kontrollerden birinde komşu kızını sağlık ocağına yönlendirmişler. Kısık ve utangaç bir sesle “Bit kontrolünde bende bit buldular. Buradan ilaç almam gerekiyormuş.” dedi. Elindeki kâğıdı gösterdi. Hastanenin bahçesine girdik. İlacı alacağımız binanın uzun merdivenlerinden ikinci kata çıktık. Nasılda ağır ilaç kokusu sarmış koridorları. Arkadaşım hemşireye elindeki kâğıdı uzatır uzatmaz kadın bağırılmaya başladı. Mesai bitmesine yakın iş çıkardık tabi hemşire ablaya! Hemşirenin öfkeli bakışları ve azarlayan cümleleri karşısında yol arkadaşım bana döndü. Sessiz kırılğan hâli, yüzündeki o kızarıklığı görünce, benimde gözlerim yuvasından fırladı. O sözleri hatırlıyorum hâlâ, aşağılayıcı ve hor görücü bakışlarını ise unutamıyorum asla. Yazarken bile öfkemden kalemi kıracak gibi tutmuşum, elim acıyınca farkettilim. Sanki yeniden yaşadım. İlaç alan komşu kızı bana doğru geldi. Onu kapıdan dışarı ittim ve hemen “Neden bağırıyorsunuz göreviniz sizin” dedim ve koşarak elele bir iniyoruz ki merdivenleri, incinen arkadaşımın ateşi bende yükselmişti. Arkamızdan gelen sesler hâlâ kulaklarımda “Gel bakayım sen. Adın, soyadın ne? Kimin kızıydın?” Galiba şikâyet edeceğimizi zannetti. Bizimse tek amacımız oradan kaçmaktı. Nasılda korktuk. Kalbimiz yerinden çıkacak gibiydi. Hastane bahçesinden konuştuğumuz gibi ev yolundaki yokuşu çıkmışız bile.

Durup, soluklanınca yüzümüze düşen birkaç kar damlası bizi kendimize getirdi. O kadar güzel yağıyordu ki saf bir beyazlık içindeydi her yer. Ohh yüreğim ferahladı. Birbirimize baktık ve gülümsedik. O gün bisküvimizi alıp paylaşamadık ama bu anımızı ne zaman bir araya gelsek paylaşırız. “Dünyada yapılacak en büyük iyilik korku içinde yaşayan bir insanın güvenliğini sağlamaktır.”

EKSİK KALAN

*Bir günebakan sıcaklığında
Sığınmışım gölgene.
Güven dolu gözlerinle
Yükseltirdin ruhumu göğe.*

*Ruhum müziğini yitirdiğinde
Sesin dolardı sineme.
Yaslandığım omuz olurdun
Bir kavak yüceliğinde.*

*Çiğlık çiğliğe yüreğim
Bir bahar sabahında.
Uslanırdım şefkatinle
Şifa bulurdum belki de.*

*Sisli bir gökyüzü
Bulutlar nemli.
Bir meteor yağmuru
Beklediğimiz belki de.*

*Sevinçler hüznülere karıştı
Bir sendin dayanağım.
Gittiğinde eksik bıraktın
Hayallerimle, ümitlerimle.*

Rukiye BAŞTÜRK

YAŞAM FONKSİYONU

Gök kubbeye bak! Onca yorgunluğunun ardından.

Çilesi çekilmiş sıkıntıların nihayete erdiği tam o noktadan, bir diğerine karışmadan evvel usulca uçuşan kuşlara bir bak.

Ruhunun bedenine yetişmeye çalıştığı ve ekseriyetle geride kaldığı şu dünya hayatında bir sokak kedisinin sırnaşmasına, sana sevgisini sunmasına izin verecek kadar soluklan.

Ardına bakmadan yol almalarının süregeldiği akışkan modern dünyanda, dur biraz.

Elinden tut kalbinin, omuz ver. Sen yapmazsan kim aydınlatır geceni, özünden gelen fısıltıyı işitecek pek az insan çıkar karşına, öğren o fısıltıyı dinlemeyi.

Demiyorum ki “Kolaydır, zahmetsizdir.” Demiyorum ki “Adam boş ver!” Bilakis, gör canım insan, hayat zordur. İnsan olmak dediğin, dünyada aldığın nefes sayısının zamana oranıyla ölçülmüyor. Rakamlarla hissedemezsin samimiyeti. Kazandığın kalplerin miktarını tutamazsın, kaybettiklerinin de. İyi de kötü de kendi kalbinde döner durur. Kalp, şu dünya misafirliği boyunca çarpar iyisiyle kötüsüyle, hâlden hâle, yıldan yıla değişir, dönüşür. Tökezler, kalkiverir, yıpranır, tazelenir velhasıl ömrünü tamamlar.

Mesele, neleri mesele ettiğindir. Anlamı nerede aradığın, hangi ağacın hikâyesine katıldığın, ömrüne kaç gerçek muhabbet sığdırdığın, hayatının o en kritik anlarında kalbine kaç kez “Nefes mi, buğday mı?” diye fısıldadığın... Verdiğin cevaplardır senin meselen.

Bir Yusuf gördüm dün, güzel bir öğrenci. Gözlerinde benim ona yönelttiğim ışıltıyı gördüm. Yıllar geçmiş ama gözlerindeki ben, bana bakıyordu. Eksilmemiş, çoğalmış. Rakamlaşmamış, mayalanmış, sırlanmış, tarifsiz, sıcacık. Biliyorum ki iyi de bizim, kötü de. Aslında iyi de yok, kötü de. Mesele sensin canım insan, insan olmanın, anlam arayışının, her zorlukla birlikte gelen kolaylığın idrakinde misin, gök kubbeye sığındığında kalbinden dökülen cümlelerin var mı, umutların renklere boyanır mı, ruhun bir ezginin özüne karışır mı?..

Yaşam boyu edindiğin sayıların cümlesini bir değere dönüştürebildin mi? Dönüştürebil ne olur! Sana öyle ihtiyacımız var ki bu evrende. Bence, esash bir yaşam fonksiyonu bu. Mesele edelim, lütfen. Aynamıza bakalım, sonra gök kubbeye, gök kubbenin latifeleri kuşlara sonra sırnaşık kedilere, yeşile, kalbe şifa insanlara, evrene, mesele edindiklerimiz... Kendi aynamızdan!

Serpil UYSAL

Reklam vermek ister misiniz?

2017'den itibaren faaliyetlerimize başladığımız zamandan bu yana geçen sürede bir çok gönüllü iş yapmış bulunmaktayız ve hedefimiz daima hep daha fazla insana ulaşmak olmuştur. Belirli bir noktadan sonra artık daha fazla insana ulaşmak maliyet gerektirmekte ve gelir kaynağına ihtiyacımız bulunmakta. Bu yüzden dolayı Web sitemizin hosting domain masrafları, Instagram, Facebook ve daha farklı platformlardaki Fikirperest Dergi, Geleceğimiz Kitapta ve Bir Ömür Bir Hikaye projelerinin tanıtım masraflarını karşılamakta güçlük çekmemiz, reklam ve sponsor arayışları içerisine girmemize sebep olmaktadır. Bizlere destek olmak isterseniz reklam, sponsorluk, iş birliği yapabilir ve bizlere destek olabilirsiniz. Bu süreçte amacımız her gün yeni bilgilerle çok daha fazla insana fayda sağlayabilmek ve farkındalık kazandırmaktır...

FİKİRPEREST

YUKARI MAHALLEDEN BİRİ

Meyve ağaçlarının arasında uzanan çocuklar bilirler, yaprakların arasından sızan ışık hüzmelerini. Öyle ya! Yorgunluktan uyuyakalır sonra ışık hüzmelerinin narin öpüşleriyle uyandırılırlardı. Toprak, börtü böceklerle kardeşçe büyüyen çocuklar, canlının da canın da kıymetini anlayarak büyür. Güneşe, aya, suya şükreder, saygı duyarlardı var edene. Tek değil birlikte çıkardı ürün ortaya, bunu koşup oynarken öğrenen şanslı çocuklar. Güneşi teninde hissedip dereye atlayan, sürünün peşinde kırlarda koşan zamanın özgür çocukları... Neşeyi cıvıldaşan kuşlardan, umutlarını ekinlerden, her bahar yeşeren ağaçlardan alan o güzelim çocuklar. Çareyi çaresiz denende bulan bilge çocuklar...

Varlığına inananların anlayacağı, birçoğunun şaşıracağı o özgür çocuklar diyarından: Ferhat.

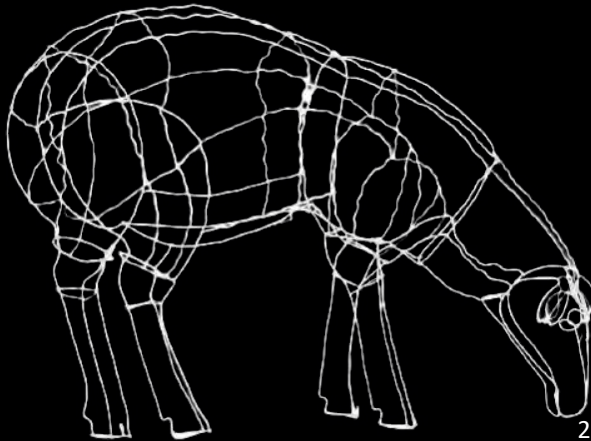
Koyun, inek sürülerinin peşinde büyümüş neşeli bir çocuğu Ferhat. Günümüzdeki çocuk yaşantılarından farklıydı onun yaşamı. Çevresinde sadece okula giden hiç sorumluluk yüklenmemiş ve hafif de olsa görevi olan onca çocuğun arasında yükü en ağır olanıydı o. Okula gidiyor, yaz kış sürü ve ineklerine bakıyor, annesiyle yaşamını sürdürmeye çalışıyordu. Mızımızlanmıyor, oyunlara çağrılmıyor ve derslerinde başarılı olamıyordu. Bunun için kimse ona laf edemezdi. Onun yüküne kimse el atmadı. Atamazdı da belki bilemiyorum. En çok yazları mutluydu o, sürülerini otlatmaya giderken. Kendinden büyük ve diğer çocukların hayran bakışları arasındayken.

İlkokulu sekiz senede bitirdi. O zamanlar sekiz yıldız ilkokullar. Liseye başladı ama bıraktı. Artık mahalleleri dolaşarak simit satıyordu. Bir de bisikleti vardı. Bağırarak geziyordu. "SİMİTÇİİ, SICA AK, TAZEE, GEVREEK SİMİTÇİİ!" Ferhat ya simit satıyor ya sürü güdüyordu. Onun oyun oynadığını gören kimse var mıydı ki? Belki annesi... Sadece bir düğünde oynadığını görmüştük, öylesine çocuksu öylesine içten bir neşesi vardı. Kim bilsindi içinde neler vardı, nasıl bir coşku. Gözleri kıvılcım saçıyor alev alev, capcanlıydı. Uzun zaman ortalıkta yoktu Ferhat. Ya da biz görmüyorduk, çünkü biz de büyüyorduk. Sonra okulumuzun bahçesinde sınav çekerken gördük. Askere gitmiş, tatile gelmiş anasının yanına. İşte onu çok gururlandıran bir durum olmuş bu askerlik. "Adam olmak askere gidince olur," der eskiler. Ondan demek ki gururu özgüven kazandırmış ona, öğrendiklerini, yaptığı hareketleri mutlulukla anlattı o hafta. Tezkereden sonra annesine geri döndü. Becerileriyle övülen imrenilen o çocuk artık koca adam olmuştu. Sonra biz başka diyarlara gittik. Ferhat'a ne oldu? Allahualem. Ama öyle bir çocuk vardı, bilinmesi gerekirdi. Hayatın içindeki o masum çocuğa şifalar getirmesini dilerim.

O güzel çocuklar hep güzel kalsın. Ümit her yerde hep içimizde.

Hayat bahçesinde yetişen fidanlar, hepsi farklı renk. Rengarenk bir yaşam. Büyüleyen, göz kamaştırın bu manzaranın birer parçasıyız her birimiz ve yeni parçaları ortaya çıkaracak parçalarınız. Hepimiz birden mutlu olabiliriz, içten bir gülümseyelim...

Kocaman sarılın, önce kendinize sonra sevdiklerinize.

Anya Alin ASLAN

FİPİX 'İN ARDINDAN

Geçen Aralık ayının ortalarında Cengiz aradı. Fikirperest Dergi olarak her yılın son hafta sonu adını FİPİX koydukları bir etkinlik planladıklarını ve benden de 15 dakikalık bir konuşma yapmamı istediklerini söyledi. 'Fi' nin 'güzel olan her şey', 'Pi' nin 'sonsuzluk' ve 'X' in bilinmeyen olduğundan ve hep si bir araya geldiğinde "Sonsuz Bilinmeyende Güzel Olan Her Şey" anlamına geldiğinden bahsetti. Zaten Fikirperest Dergi'deki yazılarımızla yaptığımız da bundan başka bir şey değildi. Şimdi de bunları sözel olarak paylaşacaktık. Daha önce böyle bir tecrübem olmadığından önce mırın kırın ettim, kıvırmaya çalıştım biraz. Ama Cengiz çetin ceviz çıktı. Yelkenleri suya indirdim ve kabul ettim. Telefonu kapattıktan sonra aklıma Andy Warhol'un seneler evvel, sanırım bu günleri görerek, söylediği o cümle geldi. "Herkes bir gün 15 dakikalığına meşhur olacak." Yoksa o gün bugün müydü benim için acaba? Hemen kolları sıvadım başladım düşünmeye ne konuşabilirim "Hayata anlam katmak" konusunda diye. Aslında çok ufak tefek iniş çıkışlar olsa da hayatın anlamsız olduğunu hiçbir zaman düşünmemiştim. Çünkü her zaman uğraşacak bir şeylerim vardı. Yalnız olduğum dünyanın üstüme üstüme geldiğini düşündüğüm zamanlarda da hep bir kişi ya da olay çıkmıştı karşıma ve beni karanlıklardan güzelliklere yöneltmişti. İşte o anlardan birini anlatmaya karar verdim.

25 Aralık sabahı heyecanla uyandım. Konuşmam vardı saat 14.00'da. Kahvaltımı yapıp telefonumun başına geçtim tam saat 11.00'da. Zaten havada soğuktu İzmir'de o gün. Evde kalıp konuşmaları takip etmek en güzeliydi. Teknik bir aksaklık yüzünden birkaç dakika geç başladı etkinlik. Sorun bende mi yoksa instagram da mı diye düşünüp tekrar

tekrar bağlanmaya çalışırken Gökhan Okçu'nun gülümseyen yüzünü gördüm telefonumun ekranında. Her zamanki gibi ilginç bir başlıkla meraklandırmıştı Gökhan herkesi: "Metaverse is loading." İnsan bilmek, yapmak, paylaşmak, sonra da olmak ister," diye başladı konuşmasına. "Biteceğini bile bile hiç bitmeyecekmiş gibi yaşayan canlıdır insan. Bu yüzden hazır olmalıyız her türlü belirsizliğe hayatı anlamlı kılmak için," diyordu. Yakın bir gelecekte internetin bile yerini alacak metaverse dünyasında yaşıyor olacağımızı ve tüm belirsizlikler ve kararsızlıklar karşısında değiştiremeyeceğimiz gerçekleri olduğu kabullenmek ve affetmek gerektiğini söyleyerek konuşmasına son verdi.

Hemen sonra Polat Doğru karşımızdaydı "Sonsuza Kadar Mutlu" başlıklı 15 dakikanın nasıl geçtiğini anlayamadığım konuşmasında. Sürdürülebilir bir motivasyon kaynağı olarak mutluluğu insanın özünün iyi kalması ve kendisi olması olarak açıkladı. Yaşamı da insanın diğer insanlarla ve kendisiyle ilişkisi olarak görüyordu. Bu ikili arasındaki ilişki-deki denge de yaşamın özüyüdü. Başkasının onayı için kendi varoluşumuzdan taviz verdiğimiz ilişkileri değil kendi olmamıza fırsat tanıyan birliktelikleri olumlu ilişkiler olarak gördüğünü söyledi.

Selim Tosun "Güçlü Ol" konuşmasında sadece zayıf değil güçlü yönlerinizi de ödüllendirin ve geliştirin tavsiyesinde bulunuyordu. Yeteneğe yatırımın en büyük getiriyi sağladığını söylüyordu bir hızlı okuma araştırmasının sonucunu paylaşarak. Hızlı okuma dünya rekorunun dakikada 14430 kelime ile biz Türklerde olduğunu öğrendim onun sayesinde.

Fi

Zafer Parlak

Ejder Sözen

Haluk Oral

Gamze Amucaoğlu

Selim Tosun

Gökhan Okçu

Cengiz Yozbatıran

Polat Doğru

Mehmet Ali Keskinliç

Fi Pi X

Sonsuz Bilinmeyende
Güzel Olan
Her Şey...

2021

Aybüke Acet

Zafer Erbaşlar

Engin Mutlu

Tuğba Çelebi

Ebru Tuay

Mehmet Akif Yardım

İsmail İğdeli

Orhan Aztekin

Yılmaz Karakaya

Dinçel Laçın

Hayatımızın güçlü yanlarına odaklanmamızın bizi daha mutlu edeceğini söylüyordu.

Arada ufak tefek aksaklıklar olsa da moderatörlerimiz Sıla ve Büşra, sükunetlerini koruyor ve çok iyi idare ediyorlardı. Daha önce bir deneyimleri olmadı

hâlde konuşma aralarında konuşmaların konusu ile ilgili aldıkları notlar, etkilendikleri sözler ve yaptıkları yorumlarla değme sunucuya taş çıkarıyorlardı. Sıla "Fikirperest'te aile gibiyiz; illa kan bağına ihtiyacımız yok," diyordu. Derya bir an olsun ayrılma-

dı etkinlikten; yorumlarıyla devamlı katkı sundu. Fikirperest Dergi'nin geleceği için hayalleri olduğunu söyledi. Bakalım ne yenilikler bekliyor bizi önümüzdeki aylarda? Sadece onlar değil Fikirperest ailesinin tüm gönüllü çalışanları perde gerisinde destek veriyordu. Dikkatleri çeken tasarımları ile Dilayda, Buket ve Sıla ile de tanıştık o gün. Son aylarda gitgide güzelleşen derginin daha okunur olmasını sağlayan sahnenin gerisindeki kahramanlar onlar. Bir tek Mehmet Ali'nin pek umurunda değildi sanırım olup bitenler. Herkes bir şeyler yapmaya çalışırken o atlayıp arabaya gezip durdu Çankırı'yı mahalle mahalle. Hele Cengiz, hiç yoktu ortalıkta. Aradan sonra Mehmet Ali Keskinliç "Yaşam Bir Stratejidir." başlıklı konuşmasında "Mevcut durumu istenen duruma dönüştürmek için kendini tanımalı insan ve planlar yapmalı," diyordu. "Ben kimim? Nereye gidiyorum? Nasıl gitmeliyim? sorularını

sormalı kendine. Cevapları verirken de bir değerler zinciri olmalı içinde.” Her gün on dakika gelecek planları yapmayı öneriyordu herkese. İleri doğru yaşanan hayatlarımızı anlamlı olarak sürdürebilmek için bir stratejimiz olması gerektiğine de vurgu yaptı.

Sıra Ejder Sözen'e gelmişti Muğla Yatağan Bencikler köy doktoru. “Deniz Yıldızları” hikayesinde köy çocuklarından nasıl dünya çapında okçular yetiştirdiğini ve yetiştirmeye devam ettiğini anlattı. 2010 yılından beri 14'ü uluslararası 217 ulusal madalya aldıklarını anlattı küçük okçularının. Ve tüm bunları ülkesine olan borcunu ödemek için yaptığını söyleyecek kadar da alçakgönüllüydü.

Edebiyat arkeoloğu olarak tanınan Haluk Oral Hocamız “Başlığı Beraber Koyalım” diyordu. Şiir Hikayeleri'nden bahsetti. İyi bir koleksiyoner olduğunu da öğrendik özellikle imzalı kitaplar konusunda. “Peşine düşün hikâyelerinizin.” dedi kendi hayatından ve matematikten örnekler vererek. “Aradığınızı bulamazsınız belki ama aramazsanız hiçbir şey bulamazsınız” diye ekledi. “Bulanlar yalnız arayanlardır. Gerekirse hedef değiştirebilmeli de insan, imkansızdan vazgeçmeli.”

Heyecanım giderek artıyordu. Çünkü Haluk Hocadan sonra sıra bendeydi. Gökhan Okçu kadar ilgi çekici olmasa da “Devenin Dişleri” başlığını koymuştum konuşmama. Tüm çirkinliklere rağmen güzellikleri görmenin önemine vurgu yapmıştım eski bir öğretmenimin verdiği ve hiçbir zaman unutmadığım iğrenç kokan bir deve leşinde bile devenin inci dişlerini görmemiz gerektiğini anlatan hikâye ile. “Ölümsüyordu dünya / Biz gülümseyelim” diye bitirdim Sıla'nın son iki dakika ikazı ile. 15 dakikaya sığdırmak için biraz hızlı mı konuşmuştum ne? Dinçel Laçın “Bilmiyorum” dese de çok şey bildiğini hissettirdi, “böyle olanı sevip olduğu hâliyle kabul etmektir” derken. Ben onun ‘böyle’ kelimesine kattığı anlamı çok sevdim. “Böyle olması gerekiyor; böyle oldu.” Olanla hemhal olmanın ve olanı sevmenin güzelliği hayatta keşkelememenin ama anlamını keşfetmenin temeli. Keşkelerden sıyrılmak ve mutlak teslimiyetti hayatta yapmamız gereken. Olması gereken zaten zamanla olmuyor mu? Hiçbirimiz hiçbir şey bilmiyoruz sadece olanı biliyoruz. Sırada derginin gizli kahramanları editörlerimiz Merve, Meryem ve Özgür vardı. Heyecanları yüzlerinden okunuyordu. Binlerce teşekkür tüm emekle-

rine.

Engin Mutlu soyadından aldığı ilhamla “Mutluluk” başlıklı konuşmasında mutluluğu sorgulamamız ve “Ne anladın hayattan?” sorusunu kendimize sormamız gerektiğinden bahsetti. “Mutlu olduğunu hissettir mutlu olmak için,” dedi. Hayatın anlamının bütün güzelliklerini görüp taşıdığımız “iki damla yağ” dökmemekte olduğunu anlattı. Endorfin hormonunun morfinden 30 kat daha etkili olduğunu öğrendim ondan. Dünyanın en mutlularının en zenginler değil en mutlular olduğunu da öğrendik. Onu dinlemek de bir mutluluktu.

Merakla beklediğim bir konuşmacı vardı sırada: Ebru Tuay. “Paşa, Taht, Baht” başlıklı konuşmasında bir şeyleri değiştirmek istiyorsak önce kendimizi değiştirmemiz gerektiğine parmak bastı “Baht mı istersin taht mı?” diye sorulan adamın “Siz bana bahtı verin taht arkasından gelir” dediği hikâyeye gönderme yaparak. “Biz tahta oturmadan bahta razı olduk, tahta oturanın her dediğini kabul ettik. Seçtiğimizi sandığımız şeylerin bile çoğunu biz seçmedik. Ama siz siz olun bahtınızın tahtına kimseyi oturtmayın. Merakınızı her dem taze tutarak hep sorular sorun. Dinleyin başkalarını. Birbirimizin gözünden görmeye başladığımızda asıl anlamda özgürleşiriz. Gönüllülük esasında yaşamaktır mutluluğun anahtarı. Şefkatle ilgilenelim kendimizle.” Konuşmasının her cümlesi ayrı bir anlam taşıyan Ebru Tuay'ın bu sözlerini alıp evimizin başköşesine assak ne güzel olur.

Yılmaz Karakaya “Hayatım Bir Roman” adlı konuşmasında kendi hayatından örneklerle pes etmeden amacınıza ulaşmak için yılmadan çalışmanın gerekli olduğuna değindi. Karşılaşılan sorunlarda “Bir işi tam yapamıyorsan parçala, böl, yap, yarat” diyerek yeni baştan başlamanın önemini vurguladı. Ama bazen başarmak için vazgeçmenin de gerekli olduğunu anlattı. Oyun zamanı gelmişti yine. Heyecanla bekledim soruları.

Kiminde geç kaldım kiminde cevabı teğet geçtim. Maalesef bir şey kazanamadım. Dünyanın en kısa hikâyesinin Hemingway'in yazdığı "Satılık Çocuk Ayakkabısı" olduğunu biliyordum. Ama İlkay Öğrenci benden önce davrandı. Yine alamadım hediyeyi. Günde 50 fincan kahve içen yazarın ise Balzac olduğunu da bilmiyordum.

Aradan sonra Orhan Aztekin "Sürdürülebilirlik" konusunda Manisa Demirci'de Ahmet Şerif İzgören ve Zafer Erbaşlar ile beraber kurdukları Karaoklar Ekolojik Yaşam Çiftliğinde sürdürdükleri organik tarım uygulamalarından bahsetti. Doğal kaynakların insanlarca doğaya saygılı kullanılması olarak açıkladığı sürdürülebilirlik kavramının her alanda içselleştirilmesinin atalarımızdan devraldığımız bu dünyayı evlatlarımıza miras bırakabilmenin tek yolu olduğunu söyledi. Sadece tarım uygulamaları değil çiftlikte bu yıl içinde kurmayı planladıkları içinde tohum kütüphanesi, bilgisayar dershanesi, kütüphane ve Kadın Girişimcilik Müzesinin de olacağı bilim merkezi ile çevre köylerde yaşayanlara ve özellikle de öğrencilere yönelik köy enstitülerine benzer şekilde tamamen ücretsiz eğitimler vermeyi planladıklarını anlattı. Bu arada Zafer Erbaşlar'ın çiftlikle hiçbir ilişkisi olmadığını yerini bile bilmediğini de öğrendik.

Orhan'dan sonra gelen Zafer Erbaşlar, bir önceki konuşmacı Orhan Aztekin'in konuşmasını sabote etme gayretlerine rağmen, "Hiçbir Fikrim Yok" dese de çok şey anlattı Orhan Kemal Müzesi'nden katıldığı etkinliğe. Öğretmenlerinin yönlendirmesiyle matematik zekası olmadığını düşünüp bir an önce matematiksiz bir hayata atılan ama son aylarda Nesin Matematik Köyündeki eğitimlerden aldığı ışıkla olaylara matematik gözlüğünden bakmaya başladığından bahsetti. Anlattığı veri giriş memuru olan modern Ağustos Böceği masalından ağustos böceği olmanın zor olduğunu, hayatın yan gelip yatıp saz çalmaktan ibaret olmadığını öğrendik. Ve FİPİX'in bizlere sorduğu sorunun en net cevabını da kendisi verdi: "Şu sonsuz evrende değişmeyen ve güzel olan tek şey sol mememizin altındaki cevahirdir."

Tanımadığı düğünlere gidip halay başı olmayı, ağaçlara sarılıp öpmeyi, otobüs duraklarına güzel sözlerden oluşan notlar bırakmayı ve hayatı dolu dolu yaşamayı sağlayan daha birçok güzel şeyler yapmayı hayat düsturu edinen Tuğba Çelebi "İnsan Ne demek?" konuşmasıyla karşımızdaydı. "Kendimizle ilgili çok az şey biliyoruz. Doğru soruları sormuyoruz; cevaplarımız da doğru olmuyor o yüzden," diyordu. İnsan ve nisyen kelimelerinin aynı kökten geldiğini ve insanın unutan demek olduğunu ondan

öğrendim. Muazzam bir yolculuğa davet etti bizleri; kendimizi tanıma yolculuğuna. "Bütün olaylarda olumlu bir yan görüyorsanız cennet bu dünyadır" dedi. Fikirperest Dergi'de yazılarını zevkle okuduğum Tuğba'nın öğrencisi olmak istiyorum ben de. Olamasam da olsun; böyle birinin/birilerinin var olduğunu bilmek bile benim hayata daha pozitif bakmamı sağlıyor.

Ve sıra dostum Zafer Parlak'a gelmişti. Her zaman olduğu gibi yine bir koşturmacanın içinde olduğundan arabasından katıldı etkinliğe. "STK'da Gönüllülük Bana Ne Kazandırdı?" başlıklı konuşmasında gönüllü olarak çalıştığı TEMA'yı, EÇEV'i, TÜRGÖK'ü, Uğurböceklerini anlattı. Veren elin alan elden üstünlüğünden; yardım etmek için uzandığımız elin aslında kendi elimiz olduğundan, umudumuzu hiçbir zaman kaybetmememiz gerektiğinden ve bu yolda yalnız olmadığımızdan bahsetti. "Az şey yapmak bile hiçbir şey yapmamaktan iyidir," diye tamamladı konuşmasını. Bakmayın siz onun çok az şey yapabiliyorum demesine; ben çok şey başardım diyen birçok kişiden daha çok şey yapmış ve yapmaktadır hala.

Ve Cengiz'deydi sıra. Gün boyu ortalarda görünmemesinin nedenini öğrendik "Fısılda" başlıklı konuşmasında; bir fısıltının peşindeymiş meğerse. Bizi Çernobil'e, Saraybosna Umut Tüneline, Gaziantep Şehit Kamil'e, Panorama Müzesine götürdü. Sait Faik'in "Hişt Hişt" hikâyesindeki gibi "Nereden gelirse gelsin; dağlardan, kuşlardan, denizden, insandan, hayvandan, ottan, böcekten, çiçekten..., bir hişt hişt sesi gelsin." İnsan olmanın kendisi için ne anlama geldiğini anlattı. Aslında yapıp ettikleriyle hem kendisinin hem de başkalarının hayatını anlamlı kılan o fısıltıların hiç bitmemesini sağlayanlardan biri o. Konuşmasının sonunda bir sürpriz yapıp kendisinden çok şey öğrendiğini söylediği, kendisi gibi Uğur Böceklerinin en çok 'Kendi Hayatının Lideri Ol' seminerini verenlerin başlarında gelen sevgili İlkay Öğrenci'yi birkaç söz etmesi için davet etti. "Güzel bir yolculuktayız," dedi İlkay da "Bizi mutlu eden şeyleri yapmaya böylelikle başkalarını da mutlu etmeye çalışıyoruz. Bilgimizin zekatını veriyoruz bir anlamda."

Günün son konuşmacısı olan Gamze Amucuoğlu "Her Şey Senin İçin" başlıklı konuşmasına "Hayatınızda her şeyim senin için dediğiniz kaç kişi oldu?" sorusuyla başladı. "Sevdiklerinize her şeyi senin için yaptım yerine seni çok seviyorum demek çok mu zor?" diye diye devam etti. "Biz kimiz ki sevdiğimizizi affediyoruz, onları olduğu gibi sevmeliyiz," dedi ve ekledi: "Sevgi bir yatırım değildir. İçinizden

FİKİRPEREST

Fikir, Sanat ve Edebiyat...

Ailesi

Bekir Özdemir

Derya Yozbatıran

Merve Kakıcı

Meryem Çaycı

Özgür Aktaş

Mehmet Akif Yardım

Silanaz Kalender

Büşra Ayrancıoğlu

Dilayda Turgut

Cengiz Yozbatıran

Sıla Ergün

Bengü Kuru

Emre Kıdır

Sevgi Yüksel

Buket Dil

25 Aralık Cumartesi

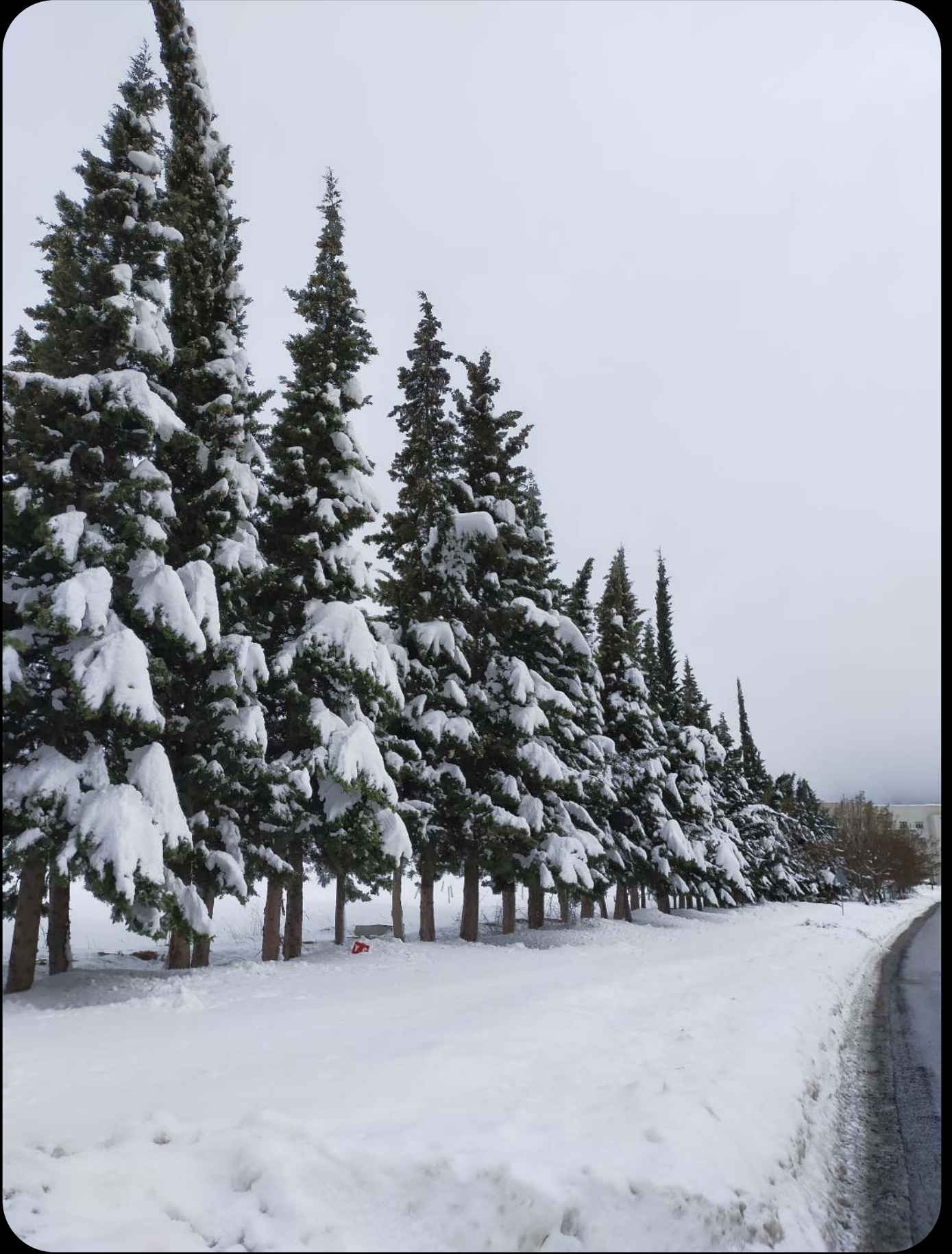
11:00-19:00

FİPİX
Sonsuz Bilinmeyende
Güzel Olan
Her Şey...

Yer: @fikirperestdergi
Instagram Canlı Yayını

gelmeyen fedakârlıkta bulunmayın. Birinden beklenti içine girmek öfkeye ve patlamaya yol açar. Ben beklentiyi bıraktığım gün mutluluğu yakaladım.” Saat 19 olmuş ve etkinliğin sonuna gelmişti. Mehmet Akif Cengiz’le birlikte Fikirperest Dergi’yi tanımayan biri olarak Aybüke’nin dergiyle ilgili sorularına cevap veriyorlardı “Bir Tatlı Hasbihal” başlıklı esprili dergi tanıtımı söyleşilerinde. Belki defalarca okumuş ve dinlemiş olsanız da hiç yoktan bir anda ortaya çıkan bu derginin kuruluş öyküsünü her dinlediğinizde hayallerin, azmin ve kararlılığın ne büyük işler başardığını bir kere daha görüyor ve hayran kalıyorsunuz. İyi ki varsınız ve iyi ki bu dergide hep beraberiz. Sürdürülebilir, güzel, mutlu ve başarılı bir dünya ve hayat için sadece herkesin gördüğü en güzelleri değil bakmaktan çekindiği,

görmezden geldiklerini de görebilen gözlere ihtiyacımız var. Böylelikle hayattan daha çok zevk alabilir ve güçlüklerle mücadele etme azmimiz artar. Hele bunu benzer düşüncelere sahip bir grupta beraber yaparak çok daha büyük bir takımın parçası olduğumuzu hissetmek ihtiyacımız olan gücü bize daha çok kazandırıyor. Zaten şu anda da beraber olmamız bunu bir oranda gerçekleştirmiş olmamızın bir kanıtı değil mi? Bu etkinliği düzenleyen ve katılan Fikirperest ailesinin tüm üyelerine emekleri ve katılımları için sonsuz teşekkürler. Yapılan konuşmaların yakında derginin instagram hesabında yayınlanacağını da öğrendim. Kaçıranlar ve yeniden dinlemek isteyenler için güzel bir fırsat. Nice güzel etkinliklerde buluşmak üzere.

Rukiye BAŞTÜRK

Metin Serhat DAVUL

Bünye AYRANCIOĞU

Metin Serhat DAVUL

Kasım 2017' de üniversite öğrencileri tarafından başlatılan köy okullarına kütüphane kurma projesi bugün itibariyle **28 okula ulaşmıştır**. İncelemek için sosyal medya hesaplarını ziyaret edebilirsiniz.

Gidilen okul sayısı: 28
Götürülen kitap sayısı: 10175
Toplanan kitap sayısı: 12117

 Geleceğimiz Kitapta

  @geleceğimizkitapta

Anlaşıldı yarın bir gün kar yağacak
Eski bir aşkın da anısına...

Edip CANSEVER

Sessizce, gelen ve giden düşünceler gibi, kar
tanelleri her biri birer taş gibi düşer.

William Hamilton GIBSON

Onur, beyazlığını kaybeden, asla düzelmeyen kar gibidir

Charles DUCLOS

Karda yürürken, kimsenin gitmedięi güzel bir Şey var. Özel oldu-
ęuna inanmana neden oluyor

Carol Rifka BRUNT